

FOLK OG LAND

 Reidar Meland,
Nedre Holmest. 2
Stavanger 933

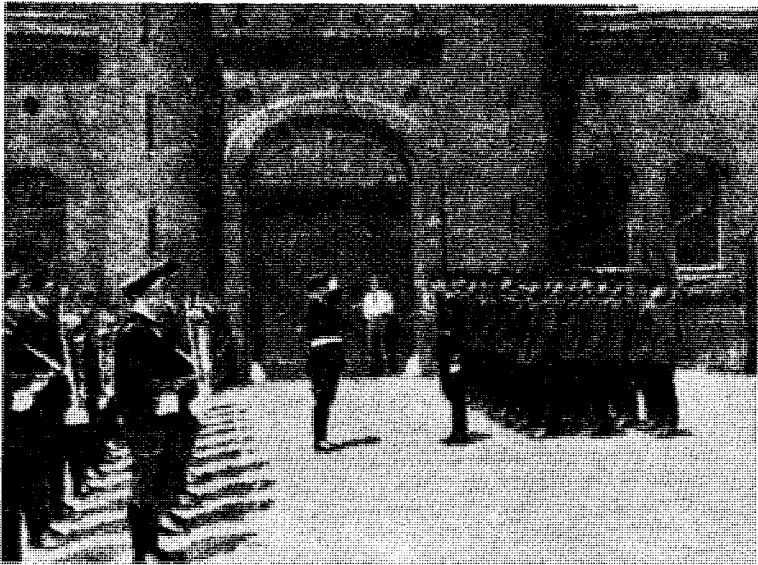
NR. 12 — 16. ÅRGANG

LØRDAG 10. JUNI 1967

LØSSALG 1 KRONE

Hemmeligheten med Rudolf Hess' martyrium

ER LØSNINGEN Å FINNE I HANS SAMTALE MED MOLOTOV I DESEMBER 1940 OM DET BRITISK-SOVJETISKE INTRIGESPILL?

Militært oppbud for bevoktning av en eneste 73 år gammel fange i Spandaufengslet

Det er vel knapt den ting nordmenn ikke har protestert mot eller demonstrert for — så når det gjelder hendelser utenfor landets grenser. Det finnes vel ikke den skitne forræder eller umenneskelige blodhund som ikke har fått f. eks. norske studenter til å gråte bitre tårer når de endelig blir tatt hånd om. Da trækkes ambassadedørene ned av iherdige norske venstre-radikalere med deres haleheng av mindre begavet Unge Høyre-ungdom. Og er fyren attpåtil neger, så får norske studenter nærmest hysterisk anfall av medynk og protest-syke. Fri dem fra død og fengsel! Leve menneskerettighetene og humaniteten!

Bare når det gjelder en eneste mann er protestantene og menneskevennene tause. Rudolf Hess, som selv Nürnbergdomstolens dommere ikke fant noe annet å bebreide enn at han som nominell partileder i Hitlers sted måtte være medansvarlig i den «angrepskrig» Tyskland hadde satt igang, har siden 1941 sittet bak lås og slå. I 26 år, helt siden den gang han satte sitt liv på spill, forlot sin posisjon i Tyskland og sin familie og fløy alene til England for å forsøke å tale dets makthavere til fornuft og fred, har han vansmektet i fengsel. Idag sitter han alene tilbake i Spandaufengslet, bevoktet av tropper fra fire makter i tur og orden.

De norske studenter har sikkerlig lest i sin historie, også den norske, om personer som har vansmektet i fengsel

i år etter år, og de har skrevet stiler og avhandlinger om den tids barbari. Dog er det vel knapt noen som har vansmektet lenger enn Rudolf Hess i fengslet. Og likevel finnes det ikke en eneste norsk venstreradikal menneskevenn som løfter på øyelokket engang, for ikke å snakke om å protestere med transparanter og langt hår utenfor ambassadene til de skyldige makter: USA — Sovjetsamveldet — Frankrike og England. Og ingen høyremenneskevenn heller — hvis det da finnes noen slike. For også humanitet og menneskevennlighet er politisk betonet i dette politisk betente Vesten.

At de ikke skammer seg!

Imellom kommer det et ymt i spesielt britiske aviser

Rudolf Hess i 1938

om den stakkars Hess som England til sin uvisnelige skam overlot til sin skjebne: å bli malt mellom politikkenes møllestener til han nu, 72 år gammel og legemlig nedbrutt, som Griffenfelt i sin tid lager sitt fingermerke i bordets stenplate. Britene, som selv har utlevert Hess til sin skjebne og som i den tid de selv har fengselsvakten over den ulykkelige kunne gjøre ende på det fangenskap som har vart et kvart århundre og fremdeles fortsetter, skylder på «de andre». Selv Churchill toet sine blodige hender lik Pilatus da det gjaldt Hess.

Nu antyder «Daily Express» at Hess på den forestående 73-årige fødselsdag bør overføres til en bevoktet villa i den britiske sektor for å avslutte sitt liv der i husarrest. Men om dette ytterst menneskevennlige tiltak fra britisk side overfor den gamle mann kan gjennomføres vet bladet ikke. Sovjet nekter å være med på det, heter det.

*

Vi bragte for en tid siden en artikkel av den anstendige britiske jurist Veale, som antydte en viss hemmelig bakgrunn for at Hess i motsetning til alle andre fanger fortsatt skal holdes fengslet. Han lovet å komme tilbake til saken og vi får da avvente hans utredning.

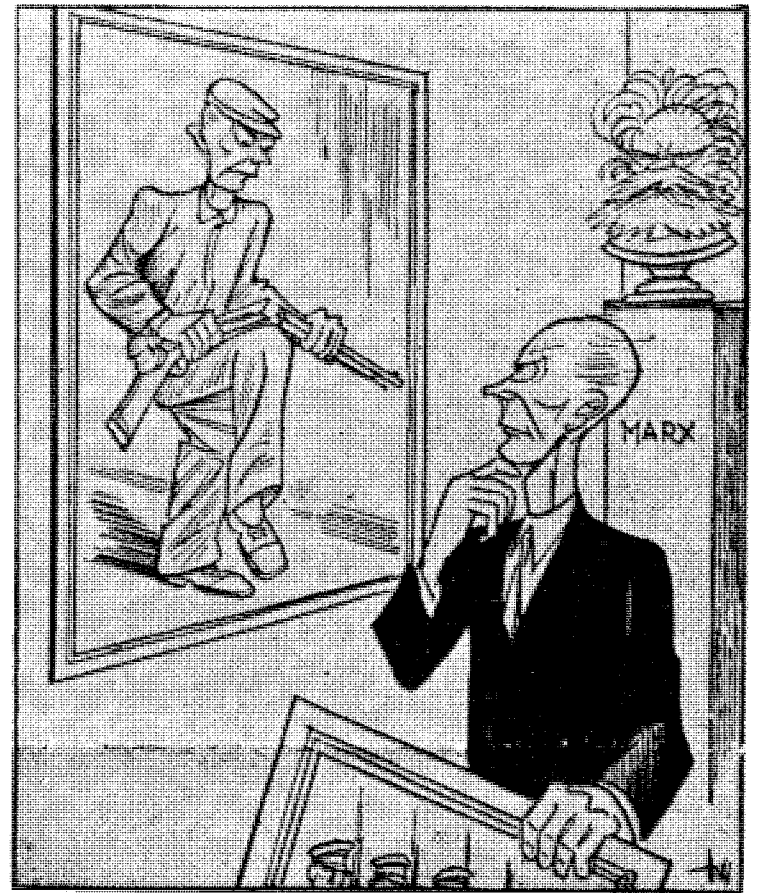
For vårt eget vedkommen-de har vi en mistanke om at det kan henge sammen med visse kunnskaper Hess sitter inne med om det britisk-russiske maskepi før Hitler «angrep» Sovjetsamveldet. Det foreligger nemlig nu visse opplysninger som setter begivenhetene dengang også i et annet lys enn den autoriserte histories.

I siste halvdel av året 1940 fikk den tyske forsvarsledelse mange meldinger om Russlands endrede holdning, og disse meldinger var sterkt foruroligende. Fra tyrkisk kilde fikk en således denne analyse over verdenssituasjonen: Sovjetsamveldet har fått oppfylt alle ønsker som Tyskland kunne oppfylle. Mere kan ikke Tyskland tilby uten å oppgi egne eller forbundnes interesser. Mer Sovjetsamveldet ønsker mere: Det dreier seg fremfor

(Forts. side 7)

NS-tolkenes skrekk for Sovjet var berettiget

Einar Gerhardsen forteller om bakgrunnen for Norges ulykksalige NATO-tilslutning

Kameleon Gerhardsen — fremragende i alle roller

I 1945 og årene utover var det som kjent ikke god tone å antyde noe om en fare for Norge fra Sovjetsamveldets side. De allierte hadde jo så lenge drevet med å renvaske blodhunden Stalin at våre Londonemigranter var blitt så skjøre i kuplen at de ikke bare inngikk en okkupasjonsavtale med Sovjet, men også satte norske soldater

under russisk kommando for å hjelpe de røde med å ta Nord-Norge. Heldigvis gikk det bedre enn den norske uforstand innbød til. Tyskerne klarte ved hjelp av den brente jords taktikk å stanse russernes fremrykning og disse fikk i 1945 hendene så fulle annetsteds at de frivillig gav opp Norge — foreløpig

(Forts. side 8)

Hess fotografert i fengselsgården gjennom teletinne

Nødvendig korrigerings!

OM SITUASJONEN I 1940

Sverre Hartmann har funnet frem noen dokumenter i-
gjennom norsk-svenske for-
svarsdrøftelser våren 1940.
Det er forsåvidt nytt stoff av
betydelig interesse, så det er
ikke den side av saken vi
skal ta fatt i her. Men den
måte alt legges tilrette for å
passe inn i «mønsteret».

Hartmann beretter i MOR-
GENBLADET om et møte i
Stockholm mellom den norske
generalstabsjef Hatledal, led-
saget av sjefen for opera-
sjonsstaben, daværende o-
berstløytnant Roscher-Niel-
sen og den svenske forsvars-
stab. I denne forbindelse om-
taler han en memoarbok av
den svenske admiral Ericson,
som etter Hartmanns anførs-
ler sier at møtet skyldtes den
stadig voksende tyske trussel
mot Skandinavia. Etter ver-
denskrigens avslutning er
som kjent svenskene mere
katolske enn selv de norske
samtidshistorikere!

Så opplever en imidlertid
det gledelige at generalmajor
R. Roscher Nielsen endelig
synes det får være måte på
alt også. Og han korrigerer
Hartmanns admiral sålunde:

«Som det vil fremgå av mine
opplysninger stemmer ikke det-
te, bakgrunnen for møtene (han
siker til et annet svensk møte
med den norske admiralstaben)
har vært vesensforskjellige.»

Og hans nevnte opplysnin-
ger om generalstabens møte
med svenskene går bl. a. ut
på:

Den annen mars 1940 fikk den
norske og svenske regjering offi-
siell forespørsel om de allierte
kunne regne med at de to land
ikke ville motsette seg en «jen-
nommarsj». Et slikt brudd på
nøytraliteten kunne regjeringene
selvsagt ikke gå med på; svaret
ble avvisende. Men det ville være
uklokt å gå ut fra at faren der-
med var over, tatt i betraktning
av den vekt som begge de krig-
førende parter la på malmtrans-
porten; alliert bruk av makt
kunne ikke utelukkes.

En situasjon som denne innbød
til felles norsk-svenske drøftel-
ser, 10. mars reiste generalstab-
sjefen, oberst Rasmus Hatledal
og jeg i min egenskap av sjef
for Generalstabens operative av-
deling, til Stockholm for å kon-
ferere med den svenske forsvars-
stab.

Forhandlingene foregikk i en
trykket atmosfære. Det skyldes
ikke mangel på forståelse mel-
lom de to parter, selv om våre
svenske kolleger nok følte det
mangelfulle norske forsvarsbe-
redskap som en belastning også
for Sverige. Det som særlig
trykket oss var tanken på den
hårde skjebne som ventet Finn-

land, den hvilte på oss som en
mare. Noen endelig beslutning
om hvordan våre militære styr-
ker skulle samarbeide ble ikke
truffet. For innen vi kom så
langt måtte Finland be om vå-
penstillstand. Det var 13. mars
1940.

Dermed var forutsetningen for
de norsk-svenske forhandlinger
falt bort og oberst Hatledal og
jeg reiste hjem.

Dette betyr vel kort og godt
at det var vestmaktene en
fryktet og slett ikke Tysk-
land!

Det betyr vel også at den
norske generalstab var så blå-
øyet at den virkelig trodde
på dette at England ville opp-
gi sine onde planer om å
trekke Skandinavia inn i ver-
denskrigen når påskuddet om
hjelp til Finland falt bort.

Idag har både de ansvarli-
ge på britisk og på fransk
side slått fast at så ikke var
tilfelle, men at de kom for
sent til bussen 9. april 1940.

De har det ondt

Det er svært så de driver
på. Det er lett å se at de er
på defensiven. De fyller jo
snart radio og TV til alle ti-
der.

Jeg har nu sett og hørt om
den gudstjeneste som Fjellbu
fikk istand under okkupasjo-
nen minst 25 ganger. Men
gjentagelsene får vel neppe
noen til å tro at det var kris-
telighet som var drivfjæren.
Kanskje ikke fra noen av par-
tene, hva vet jeg.

Men er det ikke vel meget
å repetere det gang på gang
og år etter år. Det er vel om-
kring 25 år siden dette hend-
te. En kan vel bli trett av
mindre.

Saken er vel at presteska-
pet og kirkeledelsen har be-
hov for litt glorie. Det gjelder
å skape presteskaper om til
helter. Og videre gjelder det
om for presteskaper og myn-
dighetene å tilsvine NS.

Nu har redaktøren av det
kristelige dagblad VÅRT
LAND skrevet en bok om den
norske kirke i storm. Ja, hva
står det ikke der! Det spares
ikke på sterke ord. Men så
kommer en prest, en av de
meget skrivende i vårt land
og sier at forfatteren farer
med sterke overdrivelser og
gjentar flere ganger at meget
av det som er skrevet i bo-
ken ikke er sannhet, det vil
vel da si er løgn.

Det overrasker oss slett ikke
det minste.

Hele «retts»-oppsettet er
jo et eneste falsum.

Bj. R.

«Demokratiet»

Demokratiet skal være de-
mokratisk, har jeg gjentatte
ganger sagt. De tre første
nastybåtene er demokratiske,
men ikke den fjerde.

Hilsen fra
«Papandreu»

Historieorientering i VG

I det berømmelige heimefront-
organ VERDENS GANG fant vi
for en tid siden en rikt illustrert
helside om «Det famøse dobbelt-
menneske Schicklgruber». Artiklen
var skåret over samme lest som
all den andre hetsen, så vi skal
ikke feste oss nærmere ved det.
Men karakteristisk for den histo-
rieorientering dette og andre blad
gir sine lesere — og blant dem i
særdeleshhet den ikke-tenkende del
av ungdommen — er vel disse
linjer i artiklen:

«Skriftet (en publikasjon fra
1937 som den geskjeftige ar-
tikkelforfatter hadde plukket
frem igjen for å gi det sakkyn-
dig vurdering) var selvsagt en
nesegrus og aldeles kritikklos
hyllest til den mann som på det
tidspunkt var det merkelige
spørsmålsteget i europeisk poli-
tikk — nemlig Alois Schickl-
gruber fra den vesle grensebyen
Braunau i Østerrike — han som
senere antok det bekjente navn
Adolf Hitler.»

Artikkelforfatteren har her gjort
en av de virkelig store historiske
oppdagelser, den at Adolf Hitler
har foretatt navnskifte fra Alois
Schicklgruber til Adolf Hitler.
En får si han gjorde det grundig
når han skiftet både for- og etter-
navn! Men kanskje det likevel er
en aldri så liten sammenblanding
med Adolf og hans far Alois?
Sistnevnte antok navnet Schickl-
gruber i 1876, mens Adolf som
kjent ble født i 1889. Hvis det da
ikke er Adolfs halvbror Alois for-

Kom senerehen til andre resultater -

I en stort oppslått artikkel
i MORGENBLADET «Kul-
turradikalisme i teori og
praksis» av Idar Aarheim
klipper vi disse interessante
linjer:

«Hvor var Helge Krogs politiske
vidsyn da han så sent som i 1960
under psevdonymet Pasquino
skrev følgende:

«Hva vondt har egentlig russer-
ne gjort oss? En eneste gang
rykket russiske soldater inn i
Norge, i 1945. De hjalp oss
effektivt med å drive Hitlers
støvlekneter ut av landet. Der-
etter dro de hjem igjen i god
orden.

Sommeren 1945 var russerne
uten sammenligning de popu-
læreste utlendinger i Norge.»

Dette kunne Krog prestere å
skrive på et tidspunkt da han
visste at samtidig med at rus-
siske paradesoldater ble hilst vel-
kommen på Karl Johan, voldtok
og myrdet Den røde armé over
hele Øst-Europa, mens levende
og døende mennesker befant seg
i overfylte stinkende kuvogner
på vei til slaveleirene i Sibir.
Når russerne trakk seg tilbake
fra norsk jord i 1945, var jo
grunnen den at vårt land ikke
tilhørte den ulykkelige del av
Europa som president Roosevelt
hadde utlevert til Stalins uinn-
skrenkede despoti. Pasquino kal-
te sin artikkel «Det dummeste»
og inneholdet stemmer bra med
titelen, men egentlig skulle han
ha kalt den «Den skjendigste».

Det var dessverre ikke ba-
re Helge Krogs vidsyn det
var noe i veien med — det
kunne Norge ha båret den
gang i 1960 som så ofte før.
Men iallfall MORGENBLA-
DETS redaktør må kunne
huske at Londonregjeringens
vidsyn var enda mindre, for
den stillet faktisk norske sol-
dater til disposisjon for rus-
serne da de rykket inn i
Nord-Norge! Det skyldtes ikke
dens vidsyn og ansvarsfø-
lelse at de røde trakk seg ut
igjen fordi Norge tilfeldigvis,
og mot all formodning, ikke
hørte til det bytte Soviet
hadde sikret seg da det delte
Europa med Roosevelts USA.

Men Quislings vidsyn var
det intet i veien med. Hans
bekymring helt fra 1939 var
nettopp det som så lett kunne
ha skjedd.

Heller ikke var det noe i
veien med FRITT FOLKS
vidsyn. Dets redaktør ble un-
der «retts»oppsettet bl. a.
dømt for å ha skrevet en le-

fatteren tar feil av. Han var født
i 1882 og i Braunau.

Det er sannelig ikke så lett å
være «samtidshistoriker» som mar-
ge synes å tro!

—o—

der om denne faren for Nord-
Norge, som Helge Krog altså
ikke ville se, men som MOR-
GENBLADET nu endelig
innrømmer.

A. L.:

Usminket Nygaardsvold

Efter det som er opplyst
ville ingen av de store forlag
som Kristian Nygaardsvold
forela statsminister Johan
Nygaardsvolds erindringer
trykke disse. De må åpen-
bart ha behandlet det store
norske tabutemaet på en for
den ansvarlige klikk altfor
usminket måte. —

I nedenstående utsnitt fra
Johan Nygaardsvolds «Siste
svar til oberst (Jørgen) Jen-
sen» i Aftenposten for onsdag
morgen 30. april 1947 får man
et visst inntrykk av at Ny-
gaardsvold ikke helt godtar
den nasjonale legende og den
herskende synkverving av
almuens omdømme. Han er
— som man ser — hverken
snild mot «krigen, eller mot
augurene:

— — Hr. oberst Jensen. De
sier at De så og hørte meg den
9. april på Hamar. — Det var
en trist opplevelse, legger De
til. Jeg tror ikke ~~Deres opp-~~
levelse var tristere enn min opp-
levelse da jeg så og hørte Dem
tale forhandlingens og selvpopp-
givelsens synspunkter den 12.
april 1940. (Obersten har natu-
rligvis uttalt seg om aspekter for
en «krig», hvor det hverken
foreligger mobilisering, oppset-
ting, eller materiell. A.L.).

Johan Nygaardsvold er nu
blitt varm i trøya og fort-
setter:

De henviser enn videre til ut-
talelser i Hambros bok «De
første måneder» om hvor dårlig
det sto til med meg.

I likhet med Dem hr. oberst,
kan jeg også innrømme at jeg
«hadde svake øyeblikk i denne
tiden». Men saken og kravene
var så store at en måtte for-
søke å ta seg sammen og ikke gi
opp. En fikk ta de byrder som
måtte bæres og gå videre. Jeg
kunne derfor ikke bringe meg
selv i sikkerhet ved å reise til
Sverige. Jeg måtte bli i Norge
så lenge det var mulig å kjempe
mot overfallsmakten. Når dette
ikke var mulig lenger fulgte jeg
med kongen over til England.
Og her måtte jeg og den øvrige
regjering utføre vårt arbeid med
bare en kanal mellom oss og
fienden. Vi kunne ikke gjøre
som enkelte andre, reise til
Amerika og derved legge et helt
osean mellom oss og alt hva
fare het. Da kunne en trygt
sette seg ned og skrive bøker
med små tilsynelatende uskyldige
giftigheter mot andre. —

Johan Nygaardsvold

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Britisk livsløgn

Også i Storbritannia har man sin livsløgn å slites med, om enn på en noe annen måte enn i Norge, hvor den er satt slik i system at storparten av den eldre generasjon iallfall har slått seg ned for godt i fablenes verden.

Den britiske livsløgn inngår forsåvidt som en liten del av den bastante norske og karakteriseres igrunnen på en utmerket måte i den karikatur fra «Das Reich» som vi gjengir på side 4. Storbritannia gikk ut av den verdenskrig det satte igang, under press av det zionistdominerte USA, med tap av sitt stolte verdensrike, med tap av sin innflytelse i Kontinent-Europa, og med fremtidsutsikter som tegner seg mere enn mørke. Som ersatning for dette vant det sammen med USA og Sovjetsamveldet — de verste konkurrenter om makt og innflytelse — krigen og knuste det Tyskland som var Europas bollverk mot Øst. Mannen bak denne politikk var Winston Churchill.

Midt i ruinene av det som var klynger Storbritannia seg nu til denne seier over en stat som burde vært en naturlig germansk forbundsfelle. Det har ikke råd til å la det falle skygger også over denne «seier.» Derfor er også den Churchill som ledet landet og imperiet ut i ulykken og oppløsningen fremdeles et hellig dyr som ingen får pirke ved. Han er jo «seierens far».

De vestlige parlamentariske demokratier er ikke meget konsekvente. Det er ikke så svært lenge siden den vestlige verdens presse fløt over av begeistring for forfatteren Rolf Hochhuth som hadde laget et teaterstykke med angrep på pave Pius XII i sammenheng med den gamle hets mot det nasjonalsosialistiske Tyskland. Her var det virkelig dukket frem en av de store diktere igjen, het det.

Imidlertid har Hochhuth også andre strenger på sin lyre. Han har nu prestert nok et teaterstykke, som slett ikke faller i god jord hverken her hjemme eller i England. Hva slags jord det faller i her, i det Norge som er så forløyet at det er til latter for en hel verden, kan for såvidt være likegyldig. Men i England har det jo imellom vært smutthuller å finne for sannheten.

Men Hochhuths sannhet, som bl. a. rørte ved det hellige dyr Churchill, ble, i motsetning til hans løgn om Pius XII, for meget også for livsløgnene der. Hochhuth lar nemlig i sitt nye stykke Churchill være ansvarlig for den «ulykke» som så beleilig rammet den polske eksilregjeringssjef, general Sikorski, etter at han på grunn av sin sovjetfiendtlighet var blitt en byrde for det gode forhold mellom England og Sovjet, som Churchill og hans amerikanske herrer var så avhengige av. Sikorski mistet livet ved en såkalt flyulykke ved Gibraltar.

Men ikke nok med dette. I det nye stykke, som heter «Soldatene», hevder Hochhuth også at Churchill og hans jødiske rådgiver Lord Cherwell — bedre kjent under sitt borgerlige navn Lindemann — var moralsk ansvarlig for massebombingen av flyktningebyen Dresden.

Dette siste er vel nu anerkjent historie over alt i verden, også i England selv gjennom offisielle dokumenter, men likevel nektet styret for Londons Nasjonalteater den kunstneriske ledelse å oppføre Hochhuths stykke. Styrets begrunnelse var: «Vi kan ikke tillate at Churchills og Lord Cherwells og andre krigslederes rykte og gode (!) navn smedes på denne måte.»

Altså ikke engang av den uomtvistelige sannhet selv, ikke engang av den berømmelige «historiens dom», som allerede

Alexander Lange:

Forslag til forandring av Grunnloven

Grunnlovens § 5 lyder:

«Kongens Person er hellig; han kan ikke lastes, eller anklages. Ansvarligheden paaligger hans Raad.»

Paragrafen foreslås forandret slik:

«Kongens Person er ophøiet. Den civilrettslige og den strafferettslige Ansvarlighed er for Kongen og hans Hus den samme som for Rigets øvrige Borgere. Den politiske Ansvarlighed paaligger hans Raad.»

*

For å forstå rekkevidden av Grl.'s § 5 siteres følgende utsegn av professor Bredo Morgenstjerne i hans «Lærebog i Den Norske Statsforfatningsret», annen utgave, side 109:

— «Hvad angaar Udstrækningen af Kongens personlige Ansvarsfrihed, omfatter den som nævnt, baade hans private og hans Regjeringshandling og værner ham i lige Grad mot strafferetlig Forfølgning og mod Sagsanlæg til Erstatning.» Såvidt Morgenstjerne.

— Jeg vil legge til at enhver som i kongemakten ser en verdi — tør antas å hilse en slik foreslått endring av Grunnlovens § 5 som et tiltak egnet til forsåvidt å avbøte eventuelle angrep på kongemakten som institusjon. Oslo, 12. mai 1967.

PERSONALIA:

EKTESKAP

inngås og bryllup holdes i Kristiansand S. lørdag 17. juni mellom Tove Stray, datter av eiendomsmegler Georg Stray og hustru Inga Sophie, født Haarklou — og styrmann Reidar Jenssen, sønn av Charles Jenssen, Gamvik, og hustru Jenny, født Kristiansen.

Adresse for dagen er Kirkegaden 2 d, Kristiansand S

LØSSALGET I KIOSKEN I STORTINGSGATEN

er gjenopptatt fra og med dette nummer etter mange oppfordringer. Også i kiosken til Karl Johans gt. kan bladet fortsatt kjøpes og da det ofte har vært utsolgt der er antall eksemplarer øket. Gi vennligst beskjed til andre interesserte.

er felt over Churchill og hans politikk.

Lenge leve livsløgnen i England som i Norge! For den må sannhet og rett og demo-

HVEM ER RUDOLF HESS,

Spandaufengslets siste og eneste fange, bevoktet av tropper fra fire nasjoner?

Et svar får man i den nettopp utkomne bok av Ilse Hess «Antwort aus Zelle sieben. Briefwechsel mit Spandauer gefangenen.»

Ca. 300 sider - Kr. 36 - mot forskudd. Mot etterkrav med tillegg av forsendelsesomkostninger og gebyr.

FOLK OG LANDS BOKTJENESTE

Boks 3214, Oslo 4 — Postgiro 1 64 50

Norsk demokrati

«De kan ikke regne med noen annen rettsoppfatning hos domstolene idag enn den gang Deres sak ble pådømt!»

«Nationen» skrev i sin lederartikkel sist i september 1940, at alle som ønsket et norsk styre i Norge og mente noe med frasen om «Ja vi elsker —» burde hurtigst mulig melde seg inn i N.S. for å unngå at landet ble protektorat.

Jeg stolte på «Nationen» og mente at dette var det riktige. Den 9. oktober s. å. meldte jeg meg inn, og sto som medlem til høsten 1942, da jeg ble ekskludert fordi jeg tresket uten kornveier i en økt. (Kornveieren måtte treske på sin egen gård). For dette forholdet fikk vi begge kr. 2000 i mult og ble ekskludert av partiet.

I 1945 ble jeg arrestert og da dommen ble avsagt ble jeg dømt til et år og 5 mnd. fengsel med full soning, samt kr. 28 200 i bot og erstatning som solidarisk ansvar for å ha støttet det ulovlige styre.

Jeg har tidligere forsøkt 3 ganger å få dommen inn for en annen rett, men forgjeves. Nu har jeg forsøkt igjen og vedlegger brevet fra advokaten. Som De ser er han en hederlig mann og sier sin oppriktige mening, at vi er dømt på livstid og at hetsen er nøyaktig som i 45—46. Den borgerlige regjering er av nøyaktig samme oppfatning som arbeiderpartiregjeringen.

Det er mange ting som slår oss når vi sammenligner dommer den gang og nu. Idag er det 20 dagers betinget fengsel for en bølge som kjører ihjel et menneske, sammenlignet med dommer den gang. Som det vil erindres så sluttet krigen 10. juni 1940, så jeg må ha begått landssvik mot tyskerne. Den norske demokratiske grunnlov kan tolkes på mange måter.

Mannen som ingenting begriper.

*

kratiske rettigheter som yttings- og meningsfrihet vike. I England som i Norge.

Brevet fra vedkommende advokat gjengir vi nedenfor til orientering for dem som fremdeles har noen tiltro til norsk rettsvesen. Det er ingen grunn til å nevne navnet til denne spesielle advokat. Han sier sikkert det samme som praktisk talt alle sine yrkesfeller. Og selv om han såvidt vi vet var landssvikstatsadvokat under «retts»-oppgjøret og tjente sine spor som sådan, så er han idag heller blant de bedre av jusens sorte får. Her er hans brev:

«Jeg har mottatt Deres brev (udatert) vedrørende gjenopptakelse av en straffesak.

De spør meg om råd vedrørende dette og jeg må da svare Dem like ut. Mitt svar er at jeg ikke tror at det vil ha noen hensikt å søke å gjenoppta saken. For det første er betingelsene for gjenopptakelse av straffesaker ganske strenge. For det annet er de anførsler som De fremkommer med slike som de i en rekke saker fra forsvarers side under rettsoppgjøret ble prosedert på. Anførselene førte da ikke frem. De kan ikke regne med noen annen rettsoppfatning hos domstolene idag enn den gang Deres sak ble pådømt.

Jeg stusser noe over den straffeutmåling som foreligger. Det forekommer meg at relativt kortvarig medlemskap i NS ikke skulle kvalifisere til 1 1/2 års fengsel og bot etc., men dette straffeutmålingsspørsmål kan jeg naturligvis ikke uttale meg nærmere om uten å kjenne saken.

Jeg vil absolutt tilrå at De resignerer. En rettslig aksjon fra Deres side nå vil bare medføre ytterligere utgifter og omkostninger for Dem.»

Fødselsdagsfeiring

Flere av de gamle vikinger fyller runde år i denne måned og i den anledning vil venner og meningsfeller samles til et langbord i Grotten Restaurant i Oslo tirsdag 13. juni kl. 19. Det blir en enkel tilstelning. De som vil delta kan melde seg til boks 33, Bestun, eller telefon 37 76 96.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Hallvard M. Paasche

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

Vekk med virkelighetsflukten!

Noe som slår oss unge i dagens norske politikk er den påtagelige flukt fra de nære ting. «Ut vil jeg, ut —» er tydeligvis mottoet. Jo lenger ut dess bedre! Negere, kinesere og andre fjernstående folkeslag opptar oss mere enn å skape orden i eget hus. Ingen er heller mere opptatt av enten å være for eller mot USA og den storkapitalpolitikk dette land står for enn nordmenn. Og ingen er mere høyrestede zionister enn det norske folk. Men egen politikk har vi ingen sans for. Egne politiske mål ut over dette å utslette oss selv i en internasjonal menneskegrøt har norske politikere og allehånde norske ungdomsorganisasjoner ikke.

Kanskje det kommer av at det er lettere å blande seg opp i andres affærer, som vi ingen innflytelse har over, enn å ta seg av de uløste norske problemer — i første rekke da den meningsløse og livsfarlige splittelse i det norske folk som verdenskrigen skapte?

Slikt skyver norske politikere fra seg og henviser det til «historiens domstol».

Men, det er vi unge som skal sitte i denne historiens domstol og vi vil ha ordnet opp med sakene n u. Vi er lei av alt skrålet om hjelp til svarte og gule potentater verden over. Vi vil ha løst de nærmeste oppgaver. Nu. Straks.

Vi vil føre det norske folk tilbake fra den virkelighetsflukt som også briten Hewins skriver om i sin Quislingbok.

Vi vil ordne opp i vårt eget, vi vil se sannheten i øynene koste hva det koste vil, vi vil bygge på vårt eget og arbeide for vårt eget.

Skulle ikke det være en sak å samles om for all tenkende nasjonalbevisst ungdom? Også for den del av den som i lede og avsky for norsk «politikk» og norsk selvutsløttelse har inntatt idiotiske protestholdninger med tåpelig klededrakt, importert amerikanisme — ibefattet negerskrål — og i siste omgang narkotika.

Vend om og bli norsk igjen! Slutt opp om dem som tror på noe og som vil noe!

Sviktende sammenligningsgrunnlag

DAGBLADET fornekter seg aldri når det gjelder å gjøre svart til hvitt og omvendt.

Like etter kuppet i Hellas kunne denne avis berette at det nye styret startet med å arrestere politiske motstandere. Og så trakk DAGBLADET en parallell mellom forholdet i Norge i 1940 og dagens Hellas. Selv med den undervisning vi unge har fått om forholdene i 1940 vet vi at dette er åpenbart uriktig. Ingen politiske motstandere ble arrestert ved okkupasjonen i 1940 — hverken av tyskerne eller av NS. Derimot ble det arrestert en rekke sakesløse mennesker rundt omkring i landet fordi de var kjent som tidligere tilhengere av NS. De ble arrestert av de såkalte lovlige myndigheter.

Kan det være dette DAGBLADET tenker på? Eller tenker det kanskje på de tusenvis av nordmenn som av politiske grunner ble inneperret i 1945?

DAGBLADET, som skriker så høyt hver gang noe skjer i andre land, burde se litt på forholdene i sine nærmeste

omgivelser. Det er mørke kroker nok i vårt eget land til at DAGBLADET kan ha opprydningsarbeide i en årrekke.

H.

Realskoleeksamen

Herr redaktør!

Vil De ta inn følgende lille notis i Ungdomsspalten om en replikkveksel som jeg selv var vitne til som lærer i realskolen:

Kandidaten: Og Kongen han rømte til England.

Sensor: Forlot landet for å fortsette kampen utenfra.

A.

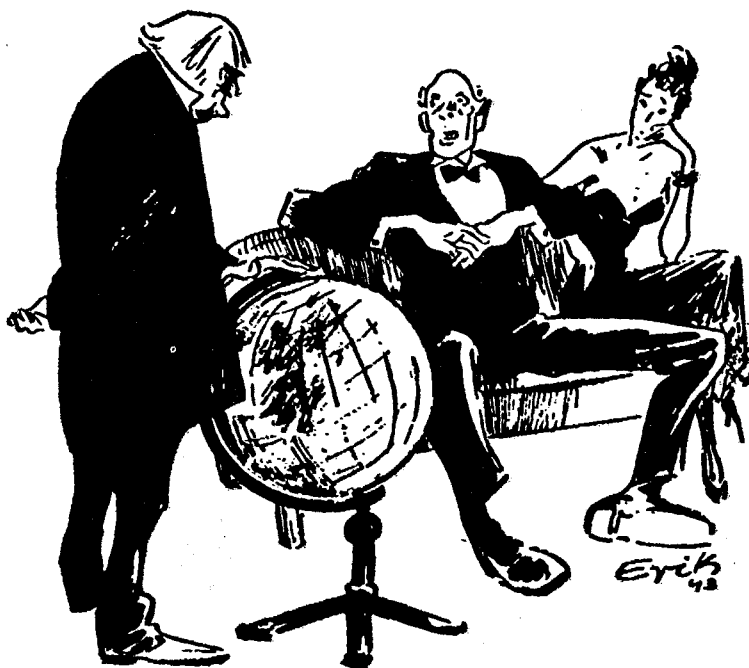
Det går fremover

Vi leser at ifølge la Rochefoucauld skal våre fienders mening om oss ligge nærmere sannheten enn vår egen. For de av våre lesere som stadig bruker refrengene «Det nytter ikke», bringer vi derfor i det følgende, til oppmuntring, endel sitater fra våre fienders leir:

Sunday Telegraph, England: Det sosiale og politiske klima i England kan disponere for fascistisk fremgang.

Hundevisen, Norge: Vi nærmer oss med stormskritt et bevisst nasjonalsosialistisk eller fascistisk klima.

Farmand, Norge: Fascismen brer (Forts. side 6)

Vi har tidligere gjengitt en karrikatur fra det store ukeblad «Das Reich» som dr. Goebbels utgav. Disse karrikaturer fra dengang har en forbausende aktualitet fremdeles. Idag da det stolte England står som tiggere ved Europas porter og The Empire er likvidert tør ovenstående profeti i «Das Reich» ha sin spesielle interesse. Teksten er: Konversasjon i London i 1943: — All right, så oppgir vi vårt Empire og mister Europa, men hva får så vi, Mr. Brown? — Vi har vunnet krigen, Mr. Empson!

MED EN SOVJETSOLDAT I VERDENSKRIGEN

For FOLK OG LAND av armenieren Jerwand Dshanian.

ARBEIDSKOMPANI NR. 2

Nu nærmet vi oss Semikolodets, eller «de syv vannkilder» som navnet betyr på russisk. Landsbyen Semikolodets var en gang et viktig jernbanepunkt; nu var landsbyen ikke til å kjenne igjen, alt vi så var ruiner og atter ruiner. Krigen hadde efterlatt sine merker. Hus var fullstendig jevnet med jorden efter bombeangrep, jernbanevognen lå ødelagte langs de hist og her opprevne jernbaneskinner, veier og grunnmurer lå dekket av tykt støv.

Krigsfanger av mange forskjellige sovjetiske nasjonaliteter var igang med å reparere hovedveier og ødelagte broer, mens tyske militære, både befal og alminnelige soldater beveget seg hastig frem og tilbake for å påse gjenomførselen av det kolossale arbeide med å få orden ut av kaos.

Rett som det var ble vi stanset av tyske militære på vår marsj langs veien forbi Semikolodets og vår vokter og lederen, tyskeren Karl, måtte hver gang trekke frem sine papirer. Vi fem armeniere gjorde forsøk på å betrakte hvert gjenstående hus om vi skulle kjenne det igjen i grushaugen, og velkjente steder, som vi ennu husket fra vår tid i angst og spenning. Her hadde vi gjennomlevd både seier og nederlag under krigsoperasjonene på det nu så øde landområde.

Vi fortsatte marsjen videre tilfots på samme måte som vi var kommet hit. På veien traff vi flere ganger på sivile bønder, som kjørte frem og tilbake med sine hestedoninger. De var kjekke, livlige karer, som langt fra så ut som våre vanlige bønder. De var alle utstyrt med passersedler utstedt av de tyske myndigheter i landsbyen. Efter dokumentpapirene å dømme var alt i orden for den saks skyld, men Gud alene vet hvem de var under krigsoperasjonene.

Et par tre kilometer fra Semikolodets støtte vi på en større avdeling av tyskere og krigsfanger som drev på med veiarbeide. Vår gefreiter Karl henvendte seg straks til en av de tyske offiserer, hvorefter vi ble opptatt i dette kompani. Det var således til arbeidskompani nr. 2 vi var blitt utkommandert.

Det var nu en snau time efter at arbeidet var nedlagt for dagen, og de gjorde

seg ferdig til avmarsj. Om trent fem hundre meter borte lå en krimtatarisk landsby hvor hele dette arbeidskompani var inkvartert. Vi fem armeniere ble puttet inn i et stort værelse kort efter vår ankomst. I samme rum var det også innkvartert flere andre krigsfanger, som av nasjonalitet var azerbeidsjanere. Det var for såvidt et azerbeidsjansk arbeidskompani, bare at alle håndverkerne, som snekkere, skredere, skomakere, byggmestre og murere var armeniere.

I det store og hele var alle de arbeidende krigsfanger her fornøyde med tilværelsen. Forholdene var her som i arbeidskompani 3, hvorfra vi var kommet, alle hadde fått ordentlig arbeidstøy, ordentlig mat og en seng å sove i. Vi fem nyankomne armeniere fikk likeledes en seng å ligge i og rent sengetøy. Men vi ble ikke destomindre lusede allesammen.

Azerbeidsjanerne er muhammedanere av religion.

Midt i værelset hvor vi ble plassert sto der en gammeldags blikkovn, som det ble fyr i hele dagen. Hver eneste dag samlet azerbeidsjanerne seg rundt denne ovnen for å nyte tilværelsen i nærheten av varme, så snart de vendte hjem fra arbeidet. Ikke bare ville de varme seg litt, men de ville også kvitte seg av med noen lus. De tok av seg tøyet og holdt det kloss opp til ovnen, og vi kunne iaktta hvordan lusene fallt ut av tøyet og ned på gulvet hvor der var haugevis av dem. De var altså døde, for lusene tåler ikke altfor sterk varme.

Vi armeniere gjorde det samme, for det var den eneste måte å bli kvitt lusene på. De trengte seg inn under undertøyet og generte oss i høyeste grad. Men avlusingen holdt ikke stort lenger enn natten over, så vi for såvidt kunne få sove noenlunde uforstyrret. Så fort vi sto opp av sengen kunne vi merke at lusene alt hadde innfunnet seg på nytt i vårt undertøy. Lusene gjorde ingen forskjell på folkeraser og respekterte ingenlunde armenisk renslighet. De gikk til angrep på hver og en som befant seg innenfor vår lille, trange verden i den muhammedanske landsby. Og plagen var så vedholdende at vi alle ønsket å komme bort fra dette hull så fort som mulig.

«The white Mans Burden»

AV KAI NORMANN

Britiske tropper paraderer for siste gang foran regjeringsbygningen i Delhi

Den indiske frihetsbevegelse gjorde britene rådvile. De grep inn overfor lederne med frihetsberøvelse, overvåking, fengselsstraffer. Men fikk ikke stanset agitasjonen til fordel for selvstyre — så helt i overensstemmelse med den demokratiske idé som Storbritannia selv bekjente seg til. Det trådte i tidens fylde frem på arenaen en inder som etterhvert hadde skaffet seg internasjonal prestisje: Mahatma Gandhi. En hellig mann i indernes øyne. En uangripelig forkjemper for det indiske folks rettigheter i verdens øyne.

Hvordan uskadeliggjør man en internasjonal personlighet uten å gjøre ondt verre? Ved løfter som man så godt man kan vil utskyte oppfyllelsen av inn i en ubestemt fremtid? Man kan jo si at tiden ennå ikke er moden av hensyn til inderne selv — så meget mere som vi idag kan se at dette var objektivt riktig.

Hvem styrte det britiske imperium? Hvem presset frem oppfyllelsen av disse løfter? Var det britene selv som gjorde ende på sitt keiserrike eller var det Gandhi med sitt spinnehjul, den passive — i virkeligheten aktive — motstands symbol?

Var bruddet til fordel for India?

Det forhenværende britiske keiserrike er idag ruinert, sultende, fortvilet, opprørsk, uenig, i rådløs, fortvilet innbyrdes strid. Vi ser et land, nei, et kontinent med mange folkeslag, mange raser og sprog som idag er uten fasthet i styre, det mangler autoritet og kompetanse, et sammenbindende ferment. — På statsministeren, fru Indira Gandhi slo velgerne nylig ut en tann. Demokrati i India! Ikke vold? Vi har lest i våre norske aviser at voldsutøvende indiske demonstranter skytes ned av det indiske politi. Altså indisk vold? Den engelske general Dyer ble i sin tid desavouert av den britiske regjering da han lot skyte på folkemengden som ville gå løs på de europeiske kvarterer...

Da denne general ble forrådt av sin regjering — slik som Rhodesia er blitt forrådt — gikk India tapt for England. Da ble valget truffet. «Vi lever ikke i lord Clives eller general Gordons tidsalder, dette er en human tid, vi er demokrater, ikke imperialister. Vi er indernes venner, ikke deres bødler!» Vakre ord, moralske, uangripelige. (Forts. side 6)

Med eller uten ære

Ralph Hewins svarer Alf Larsen i Farmand

Vi omtalte i forrige nummer et inlegg av Alf Larsen i FARMAND: «Brev til en gammel venn som ble NS» og bragte et svar til Alf Larsen fra fhv. rektor C. B. Waage. I mellomtiden har Ralph Hewins fått plassert et tilsvarende svar i FARMAND.

I det tilsvarende bladet offentliggjør kommer Hewins inn på følgende fire av Larsens påstander:

1. «Hele vår administrasjon ble slått i stykker, alle embedsmenn kastet ut — av NS altså, ikke av tyskerne.»

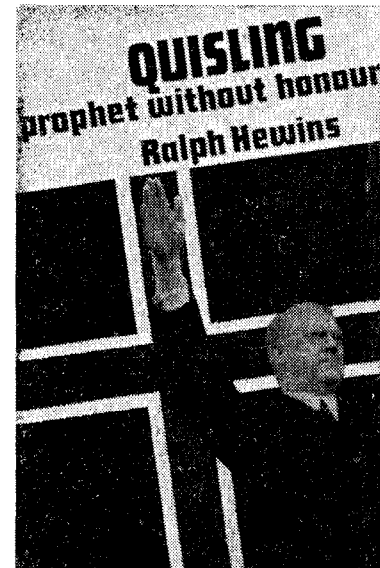
Hewins karakteriserer dette med rette som nonsens og påpeker at siviladministrasjonen fortsatte å funksjonere med små forandringer. Det var den flyktende regjering og geskjeftige personer som Berg, Berggrav og Seip som skapte kaos og rot uten å forkorte krigen med et sekund.

2. «1 pst. av folket med NS, hele resten forbitrede motstandere.»

Hewins sier at også dette er nonsens. Han miner om at det blant stortingsrepresentantene var et flertall på 82 mot 48 for avsettelse av kong Haakon og at det ikke forekom noen «motstand av betydning før våren 1942 da krigslykken begynte å vende seg mot tyskerne.»

3. «Quislings vanvittige adferd (fra første stund vanvittig og dum).»

Hewins siterer en annen uttalelse av Larsen: «Det eneste som er godt i Hewins bok er skildringen av bakgrunnen for og motivene til Quislings holdning (Russland,

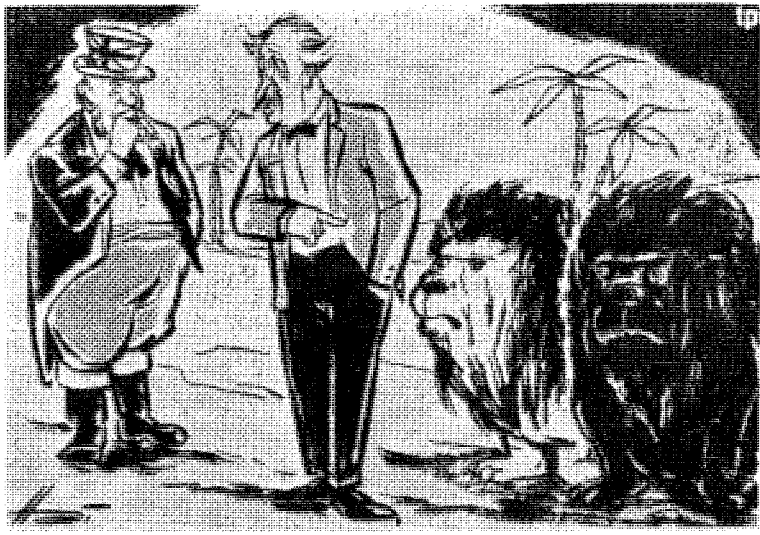
kommunistfaren, det brukne geværs politikk osv.)»

Det var nettopp fra denne bakgrunn alle Norges vanskeligheter sprang ut, sier Hewins. Det var den som «skapte den situasjon hvor Quisling eller en annen ansett nordmann måtte fylle det tomrom regjeringen hadde etterlatt. Det var enhver nordmanns rett og plikt å stå frem for å forhindre unødvendige ødeleggelser og bevare de siste rester av selvstendighet, lov og orden etter kl. 19.30 den 9. april da man hadde fått bekreftet at konge og regjering var på vei til Sverige.»

4. «Vi har kritisert rettsoppgjøret og den usle forfølgelse etter at alt var opp- og avgjort.»

Men da burde Alf Larsen hoppe ned fra sin mentale og fysiske barrikade på Tjøme for å fjerne «landssvik»-stemplet fra 90 000 harmløse NS-medlemmer før 25-årsdagen for den britiske «frigjøring» av landet, sier Hewins.

(Forts. side 7)

Black and White

Tidens tegn: The African Look

«The white Mans Burden»

(Forts. fra side 5.)

Men følgene? Resultatet? Realiteten?

Skredet — imperiets totale undergang — løst med britenes evakuering av India. Det etter annen verdenskrig ruinerte England slo inn på en kurs som i realiteten betød defeatisme. Ikke bare ett kolonirike gikk tapt. Skredmessig har stenene løst til strategisk fremskutte europeiske posisjoner hvis likvidasjon setter spørsmålsteget ikke bare til det britiske folks, men til alle hvite folks fremtid. Fallenter, et stort fallitbo! —

Hva ble vunnet for de «undertrykte»? De «befridde» folk står i innbyrdes kamp, hundretusener, millioner av fargede mennesker er siden europeerne ga opp blitt drept, utsløtt av sine egne — i India, Indonesia, Afrika og andre steder. Investeringer av astronomisk størrelse er gått tapt, et oppbyggingsarbeide uten sidestykke tilintetgjort.

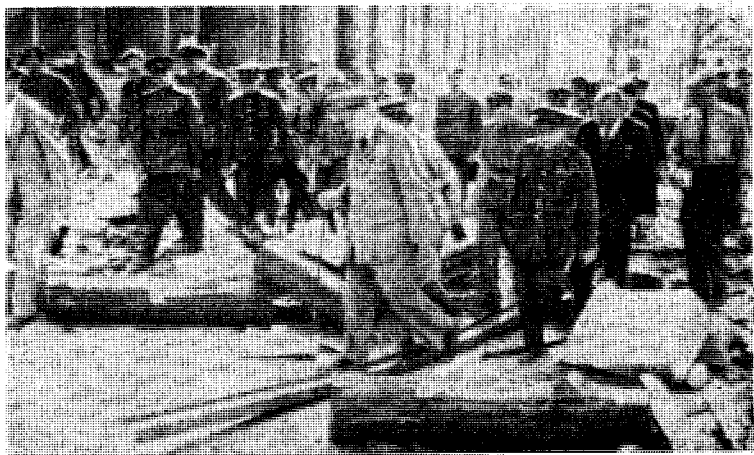
Har den hvite mann handlet riktig? Har han ikke rømt fra sitt ansvar, stukket av? Når et skip er i nød forblir offiserene ombord så lenge der er noe å utrette som krever deres innsats. De er beveget og de bruker sitt våpen hvis noen nekter å adlyde. Alles redning betyr mere enn det enkelte menneskes liv. Ansikt til ansikt med døden er det disiplinen, den faste holdning som teller og som bevarer hva reddes kan.

Har den hvite mann handlet som hvit mann?

II.

De av oss som er blitt så gamle at vi har en levende erindring om dagen da vi hørte om utbruddet av første verdenskrig, vil ha en følelse av å ha opplevet skillet mellom to tidsaldre — årene før 1914 og årene etter. Hvor godt husker jeg ikke reaksjonen da nyheten nådde Åserslund turisthotell, hvor jeg denne vakre augustdag som 12 års gutt bodde med mine foreldre! Gjestene — norske og utlendinger — var som lamslått og rustet seg alle til febrilsk oppbrudd. På hotellet bodde flere englendere og et par tyskere. Disse nasjoner var plutselig ikke på talefot med hverandre . . .

Årsakene til første verdenskrig har historikerne søkt å tilrettelegge. Skyldspørsmålet likedan, og her hersker det ikke enighet. Men resultatene ser vi. En verden ute av likevekt . . . Det er som fundamentale prinsipper for harmoni er blitt rokket. At keisere og konger er blitt avsatt har ikke gjort verden bedre, at grensen er endret

Churchill beskuer resultatet av sin innsats mot britenes germanske brødre

etter godtykke har ikke skapt større rettferdighet eller gjort det lettere å leve.

Verdens problem er den enkeltes problem er det blitt sagt. Verden består av enkeltpersoner, og verdens problem er den enkeltes problem for såvidt som menneskelige moralske svakheter, menneskelig begrensning, menneskelig intrigemaking, menneskelig karrieretrang, griskhet, kortsynhet og selvgothet bare så altfor ofte deles av folkets regjering. Intet folk har en bedre regjering enn det fortjener, sier et gammelt ord.

Kan vi ikke nesten med sikkerhet slå fast at hvis regjeringene i 1914 hadde kunnet se følgene av verdenskrig I med dennes naturlige utløper verdenskrig II — da ville det ikke blitt krig?

Disse nytteløse myrderier, hvilket resultat har de bragt? Et av resultatene konstateres nøkternt av den undertiden forbløffende flåkjeftede og frittalende Winston Churchill i hans Fulton-tale etter «freden» når han sier: «Krigens eneste resultat er blitt at de germanske nasjoner gjensidig har ødelagt hverandre.»

Hvis alle de tårer som er blitt grått verden over fra 1914 og til denne dag på grunn av det skred som løst dengang og som bragte verden ut av likevekt, hvis disse tårer kunne bli synlige som et tårenes hav — ville det da vekke de skyldiges samvittighet?

Hvem var de skyldige? Alle eller ingen? En nådeløs, blind mekanisme som ble satt i gang etter skuddene i Serajevo?

Jeg skal la spørsmålet ubesvart. Men hvis en ukjent makt bak kulissene hadde uttenkt en plan til verdensbalansens forskyvning kunne det ikke ha skjedd mer djevelsk kløktig og sinnrig enn vi har sett det fra 1914 til i dag.

Idag kan vi rolig betegne disse kriger som i første rekke europeiske borgerkriger, rettet mot de europeiske mak-

ters verdenshegemoni og ikke minst mot det samfunnsoppbyggende kulturgrunnlag som i store trekk var disse maktens felleseie.

La oss følge opp om W. Churchills sene etterkrigsbeklagelse. Hvorfor annen verdenskrig, den blodige germanske borgerkrig, hvorfor kunne ikke de to germanske stormakter England og Tyskland finne hverandre? På grunn av Hitler? Før het det på grunn av keiser Wilhelm. Churchill hadde før krigen gjentatte ganger uttalt seg ytterst sympatisk og rosende om Hitler. C. kunne alliere seg med Stalin mot Hitler. Var krigsårsaken å søke i den tradisjonelle britiske politikk: å slå ned enhver makt som var på vei til å bli den sterkeste i Europa? («Få de to fastlandsmakter i krig med hverandre, så de gjensidig svekker hverandre!») Hva da hvis resultatet ble seier for Sovjet? Regnet man ikke med det?

Det står igjen for britisk etterpåklokskap i et Churchillsk øyeblikk av fornuft åpent å erkjenne at man har slaktet den gale hest og ta konsekvensene av dette både i forholdet til sin tidligere motstander Tyskland og overfor Europatanken i det hele — ikke minst med henblikk på felles utenrikspolitikk for å bevare de gjenværende europeiske posisjoner, såsom: **Australia, Syd-Afrika, Rhodesia, de portugisiske kolonier** etc. — Kan ikke verdenskrigens «seiersmakter» med sine forsvundne koloniriker og sin rokkede verdensposisjon, kan de ikke innse at de har latt seg lokke ut i en hengemyr? Kan de ikke se at med et sterkt militært Tyskland ved Englands side og kanskje en vidtspennende europeisk allianse, om ikke fra 1914 — som ønskelig var — så iallfall fra 1939, ville man ha stabilisert verdenssituasjonen og ville man kunne håpe på århundres fred.

Og det britiske imperium ville ha bestått så lenge det

Før ungdommen —

(Forts. fra side 4.)

seg med rivende fart. Ennu er den en tørvbrand, men snart fenger den i skogen.

Som man skjønner, skulle det ikke være noen grunn til å nøle med et abonnement på *Folk og Land*!

Frihet til hva?

Siden freden brøt løs i 1945 har en rekke tidligere kolonier i Afrika fått sin frihet. Men hva har denne høyt tiljublete frihet resultert i? For å trekke frem det mest groteske eksempel, kan vi se litt på tidligere belgisk Kongo.

Det lille moderland hadde i en årrekke investert skyhøye pengesummer i Kongo ved å bygge skoler, sykehus og ellers på utallige måter hjulpet de innfødte til høyere levestandard og bedre utviklingsmuligheter. Men hva hjalp vel det? De svarte skulle ha sin frihet, koste hva det koste ville.

Resultatet ble at Kongo gjennom innflytelse av det zionistisk dominerte FN fikk sin uavhengighet. Og så fikk negrene anledning til å vise den øvrige verden hva de hadde ment med frihet.

Så snart de fikk anledning til det begynte de å drepe sine tidligere velgjørere og ødelegge alt som belgierne hadde bygget opp. Vi husker alle hvorledes FN-styrker måtte mobiliseres for å redde misjonærer, leger og sykepleiere fra det frihetselskende svarte folk for ikke å bli slaktet som kveg.

Videre viste kongoleserne seg fra samme side ved å legge for dagen en umåtelig korrupsjon. Det var dette de mente med frihet og uavhengighet!

I dag skriker den ganske verden om frihet for de ennu ganske få stater i Afrika hvor ikke de svarte hemningsløst får drepe sine hvite velgjørere. Det synes som om de hvite absolutt vil få gjort ende på seg selv hurtigst mulig

var behov for det til Europas vern.

— Du gikk hederkronet i din grav, Winston Churchill! Men turde du med åpen panne møte ditt lands imperiebyggere etter døden?

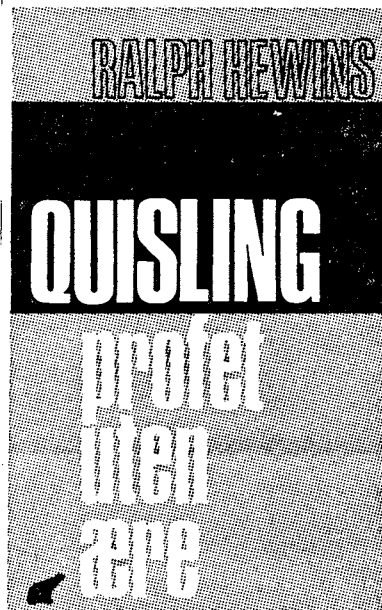
Ære være Rhodesia! Den siste brite er ennu ikke død. Han finnes — om kanskje ikke lenge er det mulig at han bare finnes utenfor England. Det gis ennu britiske områder som briter kan emigrere til.

Kai Normann

ved denne agitasjon. Ropene om blod og sirkus kommer til å runge inntil den siste hvite mann ligger i gryten. P.

Vi skal elske hverandre

I England holder BBC's fjernsynsavdeling på med en serie som handler om det ekteskapelige liv til en hvit pike og mann fra Vest-India. At det er raseblandingens «epos» som her skal få sin sak fremmet, er tydelig nok. En hel episode er da også blitt viet ektepartners liv i . . . sengen! Vi regner det for selvsagt at man ser bort fra pornografilovgivningen når det gjelder en slik veldedighet, slik at filmen kan passere ubeklippt.

400 sider,
illustrert, heftet kr. 20,—

STORE BJØRN

Bestun, Oslo

Boken kan bestilles i FOLK OG LANDS BOKTJENESTE, (postgiro 164 50). I tillegg til prisen kommer forsendesporto med kr. 1,30. Skal boken sendes i oppkrav kommer oppkravsgebyret i tillegg.

ANNELIESE PAROW
TANNINNSETNING

Trondheim
Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

Arkitekt
HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

Rudolf Hess' martyrium - -

(Forts. fra side 1.)

alt om Bulgaria, om de rumenske oljefelter, om Konstantinopel og også om Iran. Tyskland kan ikke tilby noe her — og heller ikke i Finland og Norge etter at Quisling hadde åpnet Hitlers øyne for hva det ville bety. Men England kunne tilby noe og dermed kjøpe Sovjetsamveldet løs fra den tysk-russiske pakt og over i egen leir.

Sannsynligheten for at denne analyse var riktig ble bestyrket under Molotovs besøk i Berlin i begynnelsen av desember 1940. Det viste seg at Molotov faktisk stilte krav som Tyskland ikke kunne gå med på. Og her kommer Hess inn i bildet. Han mottok dengang Molotov i sin bolig. Verden må ikke få rede på hva Molotov sa dengang. Og dog ligger den tanke nær at det var det Molotov da røbet — og truet med — om et britisk-russisk samarbeide, som foranlediget Hess til å søke en forståelse med England og få slutt på krigen før Europas skjebne ble beseglet gjennom britisk forræderi mot Europa.

Senere hopet meldinger om russiske troppekonsentrasjoner ved den tyske grense seg opp. Dertil kom en ny melding om et faktisk møte som fant sted i Ankara mellom Molotov og den britiske utenriksminister Eden i de siste dager av januar 1941. Og hvis disse opplysninger er korrekte, så gir det også forklaringen på den skjebne Hess fikk da han på sin side søkte kontakt med den britiske ledelse. Churchill og Eden valgte Sovjetsamveldet og var villige til å betale for det med land og blod. Men da måtte Hess gjøres taus.

De informasjonen en mottok i Berlin var ifølge opplysninger i **Deutsche National-Zeitung** av en tidligere Abwehrmann følgende:

1. Sammenkomsten mellom Eden og Molotov i Ankara de siste januardage 1941 endte med at det angivelig ble besluttet at Sovjetsamveldet skulle tre inn i krigen på Englands side høsten 1941.

2. Dette ble bekreftet ved fortrolige uttalelser i taler av generalene Pavlov og Sjukov i Smolensk i februar eller mars 1941. Disse generaler skulle ha uttalt at det ville komme en dag, og den var ikke fjern, da den røde hær ville tre i aksjon. Da ville et lett støt være nok til å velte «den fascistiske stat». Denne dag ville komme når fascistene og kapitalistene var innviklet i kamp et annet sted i verden.

Rudolf Hess som frikorpssoldat etter å ha deltatt i første verdenskrig, bl. a. som flyver

Abwehroffiseren forteller at han selv holdt en melding i sin hånd hvori det het at Sovjetsamveldet ville gå løs på Tyskland i okt. 1941 og at England til avlastning for dette angrep ville skape en krigsfront et annet sted i verden.

Det var på bakgrunn av disse meldinger, hvis faktiske bakgrunn det ikke kan herske noen tvil om, at Hitler bestemte seg for å komme det russiske angrep i forkjøpet. Han fikk da også innen dette ble satt igang bevis for riktheten av det britisk-russiske samarbeide gjennom hendelsene i Jugoslavia. For å hindre et britisk landsetningsforsøk her i forbindelse med et eventuelt russisk generalangrep, lykkedes det de tyske diplomater å få istand en avtale med regenten prins Paul om jugoslavisk nøytralitet. Ved kombinert britisk-russisk intrigespill ble det imidlertid satt igang en oppstand hvor barnekongen Peter ble skjøvet i forgrunnen. Det var også store demonstrasjoner og talerne skrek ut: «Frem mot Berlin og Wien!» Disse begivenheter utløste så Hitlers inngrep på Balkan som en ren forsvarsforanstaltning.

NY BREVSAMLING FRA SPANDAU

Vel, dette var litt bakgrunnsstoff for det vi egentlig ville omtale her: den bok som fru Ilse Hess nylig har sendt ut med en ny brevsamling fra Rudolf Hess og Spandaufengslet: «Antwort aus Zelle sieben. Briefwechsel mit dem Spandauer Ge-

fangen.» Fru Hess har som kjent også tidligere, nærmere bestemt i 1952 og 1955, gitt ut en samling brever. Den siste boken inneholder utdrag av brever fra årene 1956 til 1966 og er på hele 300 sider. Boken kan forøvrig bestilles gjennom FOLK OG LANDS BOKTJENESTE.

Når pressen imellom har beskjeftiget seg med den ulykkelige Spandau-fange, som nu sitter alene i det store fengsel bevoktet av tropper fra fire stormakter, så har vi fått høre at han nærmest er sinnsyk. Det kan vel ikke egentlig forundre noen om han virkelig var blitt det i demokratiets fengsler. Men hans brever — som forøvrig naturligvis er sensurert av fengselsmyndigheten og derfor bare kommer inn på det som var i bemerkninger sensuren har vært for uvitende til å forstå bakgrunnen for — gir inntrykk av å være skrevet av en mann som har sine fulle åndsevner i behold, en imponerende og egenartet personlighet, kunnskapsrik, kultivert og dypt menneskelig i sine reaksjoner. Det er noe av en opplevelse å se verden av idag gjennom øynene til denne ensomme fange på selle syv i Spandau.

Boken, som vel må betegnes som noe av en litterær begivenhet, innledes med en biografisk skisse «Aus dem Leben meines Vaters» av Rüdiger Hess, fangens eneste sønn som han ikke har sett siden han dro avsted på den fantastiske flyturen i fredens tjeneste natten mellom 10. og 11. mai 1941.

Spesielt for den yngre ge-

Apropos boken til Hewins

Vi har fått tak i et lite opplag av en av de kildeskrifter Ralph Hewins anmerker i sin bok om Quisling: generaladmiral Hermann Boehms «Norge mellom England og Tyskland», som kom på Store Bjørn forlag i 1957.

Suppler lesningen av boken til Hewins med denne høyst interessante bok av en tysker som fulgte begivenhetene på nærmeste hold. Boehms bok kan kjøpes hos oss for kr. 15,— pent innbundet.

Ved forskuddsbetaling fritt tilsendt, eller mot oppkrav med tillegg av porto og oppkravsgebyr.

FOLK OG LANDS BOKTJENESTE

VAR HITLER SYK?

Ingen som kom ham nær kunne unngå å legge merke til den forandring som foregikk med Hitlers personlighet i krigens siste år, og mange mente også en god stund før krigen. Det har vært gjetet på en alvorlig sykdom av en eller annen art og forskjellige teorier har vært fremsatt. Nu foreligger det en bok av dr. med. H. D. Röhrs som behandler emnet: «Hitlers Krankheit. Tatsache und Legende.» Dr. Röhrs kommer til interessante resultater. Han hevder således at Hitlers sykdom skyldtes den behandling han fikk av sin livlege Morell, som ga ham ødeleggende innsprøytinger. Det kan i denne forbindelse nevnes at både Goebbels (i henhold til prinsen av Schaumburg Lippe) og Göring (i henhold til Fru Göring) næret den aller største mistro til livlegen.

Boken koster kr. 30.

BOKTJENESTEN

nerasjon, for hvem Rudolf Hess bare er et navn, en slags mystisk forbryterskikkelse som demokratiet har satt i bur for livstid, må bekjentskapet en gjør med ham i denne bok være en opplevelse. Sagnfiguren får kjøtt og blod og blir til et levende menneske fylt av gode og varme tanker, kultivert og våken iakttager av det liv han ikke får ta del i.

I bokens sluttkapittel gjenstar fru Hess sin hittil forgjernes appell om å løslate fredens fange etter at det nu har gått over et kvart århundre. Kanskje ikke bare for Rudolf Hess' skyld — han later til å være beredt til å fullbyrde martyriet — men for den etterkrigsverdens skyld som så lettferdig fører ord og fraser om humanitet og respekt for mennesket på tungen. Vi slutter oss til denne appell og det er vårt håp at det må gå opp for vårt forløyete folk — som så gjerne tar seg av urett utenfor landets grenser — hvilken grusom skjensel som holder på å fullbyrdes innenfor Spandaufengslets murer.

Siegfried

Med eller uten —

(Forts. fra side 5.)

Den artikkel Ralph Hewins hadde skrevet som et tilsvaer var betydelig lenger enn det en kan lese i FARMAND. Bladet meddelte imidlertid at det ikke kunne finne plass for så langt tilsvaer. FOLK OG LAND har imidlertid plass skjønt vi er et lite blad, og vi skal i neste nummer — det siste før ferien — bringe Hewins tilsvaer til Alf Larsen i sin helhet.

FOLK OG LAND

i løssalg

FOLK OG LAND kan nå kjøpes i løssalg følgende steder:

Oslo: Helge Johannesens tobakksforretning, Teatergt. 6, ELIMA, tobakksforretning, Ole Vigs gt 12, Narvesens hovedekspedisjon, Stortingsgaten, Narvesenkiosken Stortingsgaten v/Cecil, Narvesenkiosken Karl Johans gt. v/Nobel, Narvesenkiosken Østbanen, Narvesenkiosken Vestbanen.

Bladets ekspedisjon:

Kierschowsgt. 5

Bergen:

Narvesenutsalget Olav Kyrres gt.

Drammen:

Narvesenkiosken på Bragernes

Fredrikstad:

Narvesenkiosken Blomstertorget

Hamar:

Narvesenutsalget Triangelgården

Kristiansand:

Kiosken Børsparken

Stavanger:

Arne Ageren Avisbyrå

Svolvær:

Bykiosken

Trondheim:

Madsens Bladforretn., Olav Tryggv. gt. 47

NS-folkenes skrekk - -

(Forts. fra side 1.)

iallfall. Dette var forøvrig også god propaganda. For her så man iallfall ett sted hvor de røde ikke forsøkte å underlegge seg land.

Begeistringen over denne — kanskje uventede? — holdning fra russisk side overveldet da også nordmennene fullstendig. Norske Londongeneraler stod i rad og rekke for å få melde seg inn i Norsk-russisk forening og velgerne stemte en solid blokk av kommunister inn på Stortinget. Og i «retts»-oppgjøret bli NS-folk som i skrift eller tale hadde advart mot den røde russiske fare skånselsløst dømt for å ha begått en slik «forrædersk» handling.

Imens fortsatte da Sovjet-samveldet spillet bak kulisserne. Det organiserte spionasje over en lav sko, så åpenlyst og så frekt at selv det norske overvåkingspoliti innimellom overvåkingen av tidligere NS-folk (!) ikke kunne unngå å oppdage noe. Jøssinghelten fra okkupasjonstiden, Oswald, ble knepet i grov spionasje, og dommere som formodentlig tidligere hadde dømt NS-folk for å ha pekt på den røde fare, måtte denne gang dømme personifiseringen av den røde fare.

I disse dage holder en på å rulle opp nye sider av denne røde spionasje — til forbauselse for alle godtroende og uvitende fjols. For de innviede, bl. a. for dem som var med på nøytralitetsvakt under den finsk-russiske vinterkrig, var det bare en bekreftelse på det de hele tiden hadde visst. Vi skal i en senere artikkel komme tilbake til hendelsene under denne nøytralitetsvakt. Her skal vi bare nevne hva landsfader (på forsiden av medaljen) Einar Gerhardsen nu innrømmer om bakgrunnen for Norges ulykksalige tilslutning til NATO. Det var plutselig gått opp også for ham og hans arbeiderpartikolleger det som NS-folkene ble dømt for: at det bestod en fare fra Sovjetsamveldets side.

I et foredrag på jubileumsmøtet for Nordisk Journalistkursus ved Journalisthøyskolen i Århus uttalte han ifølge referat i pressen bl. a.:

På møtet tok man opp til debatt den nordiske forsvars- og sikkerhetspolitikk i 1948/49. Gerhardsen kom i den forbindelse inn på forutsetningene for Norges inntreden i NATO. Gerhardsen hevdet at så vidt han kunne erindre, kom det til ansvarlige norske myndigheter rykter om en forestående sovjetisk okkupasjon av Norge. Det kom også rapporter om at man kunne vente en henvendelse fra

Sovjet-Unionen om en pakt etter mønster av den finsk-sovjetiske vennskaps- og bistandspakt av 1948. Et slikt forslag kom også, sa Gerhardsen, og vi likte ikke å få det. Med bakgrunn i hendelsene i Øst-Europa gjorde det seg gjeldende en viss frykt også i Norge. Bare Sovjet selv kan gi svar på om frykten var begrunnet — slik situasjonen var, hadde vi grunn til å være redde, og det var Sovjet og Stalin vi var redde for. Det er ingen grunn til å legge skjul på det, sa Gerhardsen videre.

Saklig sett, var Gerhardsen på linje med utenriksminister Lange og forsvarsminister Hauge under forhandlingene om nordisk forsvarsforbund, men jeg ønsket og håpet sterkere og inderligere enn de to andre på en nordisk løsning, og jeg trodde på den lenger enn de fleste, sa han.

Uten våpenhjelp og tilsagn om militær støtte fra vest i tilfelle angrep, ville det ikke være mulig for et nordisk forsvarsforbund å skaffe seg den nødvendige sikkerhet, sa Gerhardsen. Han stilte spørsmålet om det ikke fra USA's og Storbritannias side ville vært riktigere overfor Sovjet-Unionen å stille seg positive til en nordisk løsning.»

Dette betyr jo bare den ene ting at det var vestmakten — og først og fremst da naturligvis USA som tvang Norge inn i NATO. Vi skulle ikke få våpen og ikke dollars hvis vi ikke gikk med i NATO slik at USA fikk hånd om den norske kyst m. v. Det de tyske okkupanter etterlot seg her av våpen og forsvarsanlegg hadde som kjent de nye okkupanter (våre «allierte») bemektiget seg eller ødelagt. Svenskene lot seg ikke kjenne. Og har ikke svenskene skaffet seg de våpen de trenger og den sikkerhet de ønsker? Idag er Sverige en av de ledende makter på våpenutviklingens område.

Forhåpentligvis er det ennå ikke for sent å komme ut av det NATO vi ble tvunget inn i og av en allianse som ingen kan føle noen virkelig glede over — bortsett fra alle de høyere offiserer som har fått en mexico-sjanse innenfor NATO.

Har De skaffet FOLK OG LAND en ny abonnent for 1967?

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Collettsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapelig samvær. Møtetid kl. 19.30.

UTEN FERNISS

Vår omtale av Einar Gerhardsen rakk ikke engang ut til leserne før 70-åringen selv demonstrerte baksiden av landsfadermedaljen. På Arbeiderpartiets landsmøte stakk han dolken i ryggen på sin gamle venn og medarbeider Haakon Lie og reddet seg dermed påny definitivt over i de mest venstreradikales rekker, motstanderne av den politikk han selv har ansvaret for med NATO-medlemskap m. v. Og så kan han kanskje fremdeles komme til å spille en politisk rolle i det parti hvor han faktisk var satt utenfor med sikte på fremtidig toppvirksomhet? Her stiger den gamle og gode og røde Gerhardsen frem igjen på scenen etter at landsfaderfennissen er vasket av. Velkommen tilbake! Og dette naturligvis være sagt uten at vi dermed støtter opp om den politikk Haakon Lie, Hallvard Lange og Einar Gerhardsen står som de fremste eksponenter for og som Gerhardsen altså nu forråder.

DET ER ELLERS

flere som faller sine gamle venner og forbundsfeller i ryggen. Formodentlig under press av personlig ansvar — noe han vel ikke var syndelig besværet av som sjefredaktør i DAGBLADET — har også Seip sammen med de andre venstregisler i regjeringen gått med på å levere den berømte motortorpedobåt til Hellas. Noe annet ville være i strid både med folkeretten og den sunne fornuft. Det er vel helst det siste som har gjort utslaget, for folkeretten har man som kjent ikke tatt alvorlig her i landet før — jfr. Svenskeutredningen. Men trass i denne DAGBLADETS tidligere sjefredaktørs aktive medvirken faller ikke bare bladet selv, men også det Norges Unge Venstre som bladet støtter seg på, regjeringen og dermed Seip i ryggen med ukvemsord. Det er et «dolkestøt i ryggen på de demokratiske krefter», sier de unge rabulister og det «er en sterk belastning for det nåværende regjeringssamarbeid.» Det er av sine egne en skal ha det! Men hva skal så Seip gripe til når det er slutt på den borgerlige idyllen? Skal han forsøke et dolkestøt mot Storletten for å gjenerobre tapte skanser?

NÅR DET GJELDER DAGBLADET

så kan det ellers være litt av

hvert å bemerke i forbindelse med den evige hets mot de okkupasjonsmyndigheter bladet lenge tjente så trofast under oppsyn av Moser i Presseabteilung. Det får så være — folk skjønner vel bakgrunnen for denne store iver i tjenesten. Men verre er det når bladet forsøker å orientere leserne om «samtidshistorie». I en stort oppslått artikkel om den forestående rettssak i Tyskland mot Gestaposjefen Reinhard heter det bl. a.: «Efter hva Dagbladet erfarer, skal det være innstevnet to norske vitner. Begge skal visstnok forklare seg om jøde-aksjonen, som går under det groteske navnet «Blomsterplukkingen». Det siste må jo være noe helt nytt hittil og godt stoff for våre såkalte samtidshistorikere. De har iallfall forklart sine lesere at «blomsterplukking» var noe helt annet enn den jødeaksjon som så mange, mange utenfor NS deltok i efter tysk anvisning.

KOSTBAR KRIGFØRING

Inntil 30. juni 1967 koster Vietnamkrigen USA daglig 400 millioner kroner, og fra dette tidspunkt vil den koste 450 millioner. Efter den ventede forsterkning av stridskreftene til 600 000 mann vil USA's årlige krigsomkostninger i Vietnam beløpe seg til det smukke beløp av over 200 milliarder kroner. En god del av dette går i lommene på den amerikanske storindustri og på allehånde mellommenn med gode politiske forbindelser. Så det er ikke rart at det er vanskelig å få stanse krigen og dermed gullstrømmen til profitørlomme.

SABOTØRSJEF

ERNST WOLLWEBER,

som vi omtalte i en lengere artikkel nylig, og som vel var hovedmannen bak eksplosjonsulykkene i Oslo og Bergen under okkupasjonen, er nu avgått ved døden.

DET TYSKE BLAD

«CHRIST UND WELT»

utmerker seg som kjent spesielt når det gjelder å fordømme det som var, og det står også forrest i hetsen mot det nasjonaldemokratiske parti, som beskyldes for å være «nynazistisk». «Spiegel» avslører nu at det kristelige blad kan tale med stor sakkunnskap om disse ting, siden dets sjef Gieselherr Wirsing selv var SS-Hauptsturmführer.

rer, SD-medarbeider og tilknyttet Alfred Rosenbergs «Institut zur Erforschung der Judenfrage». For dette institutt holdt han bl. a. foredrag om «Die Judenfrage im Vorderen Orient».

DEN AVSLØRTE WIRSING AVSLØRER

derefter i tur og orden sjefen for «Stern» Henry Nannen, som engang sang hymner om hvorledes «mennene fra SS og SA så med lysende øyne mot sin fører, som alvorlig og avmålt avskrittet fronten». Det hele minner om det gamle gode spill Svarteper, hvor alle deltagerne forsøker å prakke — ikke Svarteper, men Bruneper på de andre.

Månadsbladet

FRIHUG

Frisinna tidtrøyt- og opplysningsblad. Fritt ordskifte om NS, rettsoppgjøret m.m. Fylgetonger om Hunzafolket, Jack London (ill.), sjøromaner m.m. Årspris kr. 25,—.

Postgiro for bladp. 80 821. Utgjevar: Erling Seim, Kinn

Vask, maling, tapetsering, mønstermaling RIMELIG

1. KLASSES FAGMANN

— Telefon 26 55 30 —

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet efter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia
Utlendet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,—.

Bruk postgiro nr. 16 450.

Utgiver A/S Folk og Land

Viking Boktrykkeri